1994. VI. évfolyam 2. szám

MÁRCIUS – ÁPRILIS

MARANA THA

»Jöjj el, Uram!« (Jel 22,20)

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

KATONA ISTVÁN:
SZÍVED MEGNYÍLÁSÁT VÁRJA AZ ÚR

KOSTA VERONIKA:
MÁSKÉPP LÁTOM A VILÁGOT

AZ EGYHÁZ NAGY GONDOLKODÓINAK TANÍTÁSÁBÓL

Idő és örökkévalóság között

Az Úr föltámadása és az Atyához való hazamenetele közé eső napok titokteli időt jelentenek. Ha nem legendának vesszük azokat, hanem annak, aminek hitünk szerint vennünk kell, akkor azt kérdezhetjük, hogy mit jelentenek az Úr életében – és azt is, hogy mit mondanak nekünk a saját keresztény létünket illetőleg.

Ezek a napok az idő és örökkévalóság között vannak. Az Úr még a földön van, de már fölemeli róla a lábát, hogy elmenjen. Mögötte már az örök világosság terei tárulnak föl, Ő azonban még itt van a mulandóság birodalmában. Az Újszövetségben Jézus alakjának két megnyilatkozási módja lép előtérbe: Az egyik szerint Ő Jézus, az *„ács fia"* (Mt 13,55). Itt áll a földi történésben, dolgozik, küzd, sorsot él át. Megvan személyes valója. Igaz, hogy az tele van titokkal és fölötte van minden magyarázatnak, mégis úgy, hogy néha beszédjének hanglejtését hallani és taglejtését látni véljük. Mindenekelőtt az evangéliumok azok, melyek képét így rajzolják meg. A másik megnyilvánulás az örökkévalóság formájában van. Itt a földiség korlátai ledőltek. Szabad, mégpedig isteni szabadsággal szabad, Úr és uralkodó. Véletlen és elmúló itt nincs többé; minden a lényeghez tartozó. A „názáreti Jézus" az „Úr Krisztussá" lett, aki örök életű, és akinek képét János rajzolta meg, amikor Patmosz szigetén nézte őt: *„Amit látsz, írd egy könyvtekercsre és küldd el a hét egyháznak (mely Ázsiában van): Efezusba, Szmirnába, Pergamumba, Tiatirába, Szárdeszbe, Filadelfiába és Laodiceába. Erre megfordultam, hogy lássam a szózatot, mely hozzám szólt. Amint megfordultam, hét arany gyertyatartót láttam, a (hét arany) gyertyatartó között pedig ember fiához hasonlót. Bokáig érő ruhába volt öltözve, mellén aranyövvel övezve. Feje és haja fehér volt, mint a hófehér gyapjú, szeme, mint a lobogó tűz. Lába, mint a kemencében izzó sárgaréz, hangja, mint a nagy vizek zúgása. Jobbjában hét csillagot tartott, szájából kétélű hegyes kard tört elő, arca pedig olyan volt, mint a teljes fényében ragyogó nap. Láttára halottként rogytam lába elé. De Ő rám tette jobbját és így szólt: Ne félj! Én vagyok az Első és az Utolsó, s az Élő: halott voltam, de most örökkön örökké élek. Nálam van a halál és az alvilág kulcsa"* (Jel 1,11-18).

Pál is megrajzolta a képet a kolosszebeliekhez írt levélben, midőn a bekezdésében arról beszél, aki *„a láthatatlan Isten képmása, minden teremtmény elsőszülöttje. Benne teremtett mindent a mennyben és a földön: a láthatókat és láthatatlanokat, trónusokat, uralmakat, fejedelemségeket, a hatalmasságokat. Mindent általa és érte teremtett. Ő előbb van mindennél, s minden benne áll fönn. Ő a Testnek, az Egyháznak feje. Ő a kezdet, elsőszülött a holtak közül, hogy övé legyen az elsőség mindenben. Úgy tetszett az Atyának, hogy benne lakjék az egész teljesség, ahogy általa békítsen ki magával mindent, ami akár a földön, akár a mennyben van, azzal, hogy keresztjének vérével békességet szerzett mindennek"* (Kol 1,15-20).

Ebben a képben elmaradt minden aprólékos részlet. Egy vonás sem szól hozzánk földi bizalmassággal. Minden idegen és túl nagy. Ugyanaz a Jézus ez, aki a földön járt? Azok a napok, amelyekről most beszélünk, megadják a feleletet. Az a kevés nap, amikor átmenőben volt az időből az örökkévalóságba, azt mondja, hogy ugyanaz itt és ott. Hogy a názáreti Jézus, amikor az *„ő dicsőségébe bement"* (Lk 24,26), egész földi létét magával vitte, és annak a létébe vitte be, *„aki az Alfa és az Omega, a Kezdet és a Vég"*, aki örökké él (Jel 1,8).

Az Úr föltámadásáról szóló jelentések elején megjelenik Mária Magdolna (Jn 20,1; 20,11-18). Kora reggel a többi asszonnyal eljött a sírhoz, hogy a holttestet bebalzsamozza; de a sírt nyitva és üresen találta és visszaszaladt, hogy jelentse a tanítványoknak. Péter és János kisiettek a sírhoz, meggyőződtek az angyali szózat igazáról és e hírrel tértek haza. Közben Mária megint a sírhoz megy és szíve aggódásával keresi, hol lehet a holttest. Ekkor Őt magát látja. Az Úr kérdi, hogy miért sír, és kit keres, ő pedig a kertésznek tartja, és azt mondja neki: *„Uram, ha te vitted el, mondd meg, hová tetted, hogy magammal vigyem!"* Jézus erre így szólítja: *„Mária!"* Mire megismeri és *„rabboni, Mesterem!"* szólítással térdre esik és lábait átöleli. Ő azonban azt mondja: *„Engedj el, még nem mentem föl Atyámhoz!"*

Mily csodálatos mindkét megszólítás: *„Mária!"* – *„Mesterem!"... Gondolataink visszaszállnak a lakomához Simon farizeus házába, amelybe a vendégek megvető és szemtelen pillantásai közben a „bűnös nő" lép be, lehajol az Úr lábához, megcsókolja, könnyeivel áztatja, hajával szárazra törli, drága nárdus olajjal keni meg és azt hallja, hogy bűnei meg vannak bocsátva... Akkor kezdődött ez a szent történet (Mt 26,6-13). Azután azt halljuk, hogy az az asszony – Máriával, az Úr anyjával, a másik Máriával, János, vagyis a későbbi Márk evangelista anyjával, és János tanítvánnyal – miután a többi mind elmenekült és a nép a sötétség órájának tombolása közben Jézus ellen fordult, a gyűlölet viharában és saját szíve gyötrődésében kitart a kereszt mellett mindvégig (Jn 19,25). Ez a nagyon szerető, akinek szeretetében minden más semmivé törpül, megint előtte áll. Jézus szólítja és ő felel. A két szó mintegy összefoglalása mindannak, ami történt. Benne minden jóváhagyást és fölvételt nyerve átment az örökkévalóságba. Nem azt mondja-e „Engedj el! Még nem mentem föl Atyámhoz"*? De egyszer majd fölmegy. Egyszer majd odaül a fölség jobbjára. Odavisz magával mindent, ezt a szeretetet is, és akkor minden beteljesedik (Jn 20,15-17). Nem világos-e itt az átmenetel?

Romano Guardini: Az Úr (461-464. old.)

Címlapfotó:
A keresztből új élet fakad

NÉGY TÉZIS A FÖLTÁMADÁSRÓL

Józsi, a ministráns, egy napon kijelentette:

– Olyan kár, hogy meg kell halni!

– Föltámadunk – mondtam én.

Egy idő múlva Józsi folytatta a témát.

– Anyukám azt mondja, hogy csak a lelkünk él örökké.

– Nem úgy lesz, Józsi. A testünk is föltámad.

Józsi ismét konzultált buzgó templomba járó anyjával, aztán közölte velem:

– Az még nagyon soká lesz.

Mintha a Szentírásban is találnánk hasonló beszélgetést, amely a föltámadás bagatellizálására irányul! Olvassuk csak a János-evangélium 11. fejezetét, Lázár föltámasztásának történetét. Mária és Márta várva várta Jézust, hátha megjelenik Lázár betegágyánál, és meggyógyítja... De Jézus nem jött, és a nővérek szívében kialudt a remény. Miután eltemették testvérüket, szemrehányással fogadták az Urat:

– Uram, ha itt lettél volna...! (21. és 32. v.)

Jól ismert szemrehányás: ha volna Isten, ha törődne velünk az Isten, nem halt volna meg az anyám, a fiam, a férjem... Jézus megadja a választ:

– Feltámad testvéred! (23. v.)

Erre következik a föltámadás jelentőségének bagatellizálása, a távolságteremtés („Az még nagyon soká lesz"):

– Tudom, hogy feltámad, majd a feltámadáskor, az utolsó napon. (24. v.)

Tudom, hogy feltámad. Persze. **Majd**. Nem most. De nekem **most** fáj az ő halála. Márta elfogadja a föltámadást, mint hitigazságot. Nem a szadduceus tanítás híve, amely szerint „nincs sem feltámadás, sem angyal, sem lélek" (ApCsel 23,8). Benyomásom szerint manapság sok szadduceus ül templomi padjainkban, akik mozgatják szájukat a Hitvallás imádkozásánál, de szívükből hiányzik a föltámadás hite. Talán még gyónnak, áldoznak is, az örök életben azonban kételkednek. Már az első korintusi egyház is kitermelte saját „szadduceusait" (1Kor 15,12). De még akik **elméleti** igazságként magukévá teszik a föltámadás tanát, azok is gyakran inkább nehézséget találnak benne, mint támaszt. Jó messzire elhárítják maguktól, mert meghaladja elképzelésüket. **Majd**. Az még nagyon soká lesz.

De Jézus ott áll és kijelenti:

– Én vagyok a feltámadás és az élet. (25. v.)

Mintha azt mondaná: Márta, én nem bocsátkozom fejtegetésekbe a föltámadás időpontjáról. Nem kívánom, hogy vizsgáld: ugyanolyan messze van-e az a meghalt személy **egzisztenciális** idejében, mint a jelen földi pillanattól számított **történelmi** időben? „Nem tartozik rátok, hogy ismerjétek az időpontokat és a körülményeket" (ApCsel 1,7). Márta, te megrémülsz a gondolattól, hogy a föltámadás **közel** is lehet. Pedig már közel is van. Én közel vagyok, és **én vagyok a föltámadás**. Nem egy távoli időpontban hiszel, amikor a föltámadásban hiszel, hanem egy közeli személyben.

Jézus közel van, itt, a siralom völgyében. A könnyezésig (35. v.), a vérrel verítékezésig, szíve vérének ontásáig azonosul halandó sorsunk fájdalmaival. De ő a föltámadás. Ahol Jézus közel van, a föltámadás van közel.

– Hengerítsétek el a követ! (39. v.)

A hit próbája. „Hiszem, hogy te vagy a Messiás, az Isten Fia" (27. v.). De mégis, szemtől-szemben állni az oszlás iszonyatával... „Uram, már szaga van!" (39. v.). Az ember visszaretten, pedig már a föltámadás erőterében áll.

– Ha hiszel, meglátod Isten dicsőségét! (40. v.)

Márta hisz – és meglátja. „Lázár, jöjj ki! – S a halott kijött" (43-44. v.). A föltámadás hitet ébreszt: „Sokan látták, amit Jézus végbevitt, és hittek benne" (45. v.). A szadduceusok viszont elmés cáfolatot agyalnak ki: „Elhatározták, hogy Lázárt is megölik, mert miatta sok zsidó elment oda, és hitt Jézusban" (12,10-11). A mi korunk bultmannista szadduceusa nem törrel dolgozik, egyszerűen az evangéliumi elbeszélés történetiségébe vetett hitet „döfi le", mítosznak minősítve a föltámadást... Lázár föltámadásától csak egy lépés Jézus föltámadásáig. Miért ne lehetne az is mítosz, amely nélkül egészen jól boldogul a kereszténység?

Pál apostolnak más a véleménye: „Ha... Krisztus nem támadt fel, nincs értelme a mi tanításunknak, s nincs értelme a ti hiteteknek sem" (1Kor 15,14). Ő, aki személyesen találkozott a Föltámadottal a damaszkuszi úton, semmiféle mítosztalanítással vagy átértelmezéssel nem áll szóba. Csak egyféle módon tartja lehetőnek az üdvösséget: „ha hiszünk Abban, aki a halottak közül feltámasztotta Urunkat, Jézust" (Róm 4,24).

Az alábbiakban **négy tézist** fogalmazok meg a föltámadással kapcsolatban, amelyek segítenek megérteni annak mivoltát, jelentőségét és következményeit. Nem a föltámadás tagadóival vitatkozom, hanem a hívők számára szeretném konkrétabban kibontani a keresztény föltámadás-hit tartalmát.

1. Jézus testi valóságában föltámadt a halálból.

A föltámadás nem azonos a lélek halhatatlanságával. Utóbbit valljuk, de a föltámadás azt jelenti, hogy a test is osztozik a – korábban meghalt – személy életében. Nem azonos a föltámadás a reinkarnációval sem, a lélek

másik teste költözésével, ami antropológiai képtelenség. Jézus nem reinkarnálódik, hanem régi testében jelenik meg, amelyen ott vannak a keresztrefeszítés sebhelyei (Jn 20,25-27); teste eltűnt a sírból, ezért lehetséges az a mese, hogy a tanítványok ellopták (Mt 28,13-15). Mindennek bizonyítéka pedig mindenekelőtt nem a torinói halotti lepel vizsgálata vagy más újkori fölfedezés, hanem a szemtanúk hitelt érdemlő vallomása, akik a Föltámadottal találkoztak. Az Egyház ezt a vallomást őrzi és adja tovább. Olyan emberek tanúságtétele, akik készek meghalni annak igazságáért, amit tanúsítanak, teljes **erkölcsi** bizonyosságot ad. A Szentlélek kegyelme aztán ebből kiindulva hozza létre a hit **feltétlen** bizonyosságát.

2. A föltámadás az Egyház hitének középpontjában áll.

A zsinat előtti korszak teológiája és hitoktatása a föltámadás **hitvédelmi** jelentőségét emelte ki: Jézus föltámadása bizonyítéka annak, hogy tanítása hiteles. A megváltás teológiájának és a lelkiségnek centrumában a **keresztáldozat** állott. Utóbbi most is ott áll, de elválaszthatatlan egységben az Úr föltámadásával. A II. Vatikáni Zsinat szerint minden szentség és szentelmény „Krisztus szenvedésének, halálának és feltámadásának húsvéti misztériumából" kapja kegyelmi erejét (SC 61). Ez a szerves egység akkor is fönnállt, amikor kevésbé reflektáltunk rá. A kereszthalál önmagában nem jó hír; evangéliummá a föltámadás által lesz. Az apostoloknak az a feladatuk, hogy tanúskodjanak Jézus föltámadásáról (ApCsel 1,22). Péter pünkösdi beszéde a megfeszített Jézus föltámadásának drámai erejű meghirdetése (ApCsel 2,24.32), ugyanígy a későbbi apostoli beszédek is (ApCsel 3,15; 4,10; 5,30; 10,40; 13,30; 17,31; 26,23). A föltámadás állítása természetesen tökéletesen értelmetlen lenne Jézus halála nélkül. A kettő elválaszthatatlan egységet, egyetlen misztériumot alkot. Az Egyház hitvallásai mind Jézus föltámadását, mind a többi holtak föltámadását magukban foglalják.

3. Jézus föltámadásával megkezdődött a mindenség eszkhatologikus átalakulása.

A föltámadt test azonos a halálban elpusztult testtel, de nem ugyanazoknak a fizikai-biológiai törvényeknek van alávetve. „Érzéki testet vetnek el – szellemi test támad föl" (1Kor 15,44). A föltámadt test nem olyan értelemben „szellemi", hogy megszűnt volna anyag lenni; a test **per definitionem** az ember anyagi komponense; ha a föltámadt test anyagi mivoltát tagadnánk, ezzel magát a test föltámadását tagadnánk. Nem is spiritiszta asztráltestről vagy hasonló okkult misztifikációról van szó. A „szellemi test" (**szóma pneumatikon**) abban különbözik az „érzéki testtől" (**szóma pszükhikon**), hogy nem az ember természetes, pszichikai dinamizmusának, hanem mindenestül egy természetfölötti, pneumatikus dinamizmusnak irányítása alatt áll. Hogy ennek milyen fizikai-biológiai átalakulás felel meg, arról felelőtlen spekulációkba nem szabad bocsátkoznunk. Szent Pál szerint a föltámadt test úgy különbözik a halandó testtől, mint a kifejlett növény a magtól (1Kor 15,35-38). Ki tudná az ismeretlen növényt a magból megjósolni? Mi csak azt tudjuk, hogy Jézus föltámadt teste képes volt fölismerhetően megnyilvánulni evilági dimenzióink között, egész odáig, hogy földi ételt evett (Lk 24,41-43), ugyanakkor azonban egészen meglepő más törvények szerint viselkedett: zárt ajtók mögött váratlanul megjelent (Lk 24,36; Jn 20,19), hirtelen eltűnt (Lk 24,31), és – ami a legkülönösebb – olyanok, akik jól ismerték arcát, ismételten nem ismerték föl azonnal, csak egy későbbi időpontban (Lk 24,15-16.31; Jn 20,14; 21,4-7). A föltámadt Jézus teste már Isten dicsőségében van, vele a mindenség anyagának egy része már átalakult az „új ég és új föld" (2Pt 3,13; Jel 21,1) anyagává. Ez az átalakulás Jézus második eljövetelekor teljessé válik: „Lásd, újjáteremtek mindent!" (Jel 21,5). Különös helyet kap az univerzumnak ebben a megdicsőülésében Jézus Anyja, aki a testté lett Igét foganta, ezért Isten kegyelméből, Krisztus érdemeire való tekintettel, fogantatásától mentes volt minden bűntől, az áteredő bűntől is; az ő testét nem érte romlás, hanem „elszenderedése" után test szerint is a mennyei dicsőségbe vétetett, mint a Szenthagyomány tanítja és 1950 óta az Anyaszentegyház hittételként vallja. Az utolsó ítéletkor – ha keresztény reményünk teljesedik – mi is a föltámadt Úr dicsőségébe lépünk testi mivoltunk szerint is, vagyis üdvözült lelkünk újra kiépíti kapcsolatrendszerét a mindenséggel, de most már a megdicsőült mindenséggel, kezdve a föltámadt Jézuson. Ez az új kapcsolatrendszer a föltámadt test, amely szerves folytatása és eszkhatologikus beteljesedése lesz földi testünknek. Azonosságát a földi testtel elsősorban anyagfölötti identitásunk, a lélek garantálja. Fölösleges azon spekulálni, hová kerülnek azok az anyagrészecskék, amelyek egymás után többezer ember testéhez tartoztak. Az anyag megdicsőül, és a test önazonossága nem a földi fizikából, hanem a benne működő pneumatikus erőkből vezethető le. Az anyagnak ez a megdicsőülése ugyanakkor „rettenetes ítélet és lángoló tűz" (Zsid 10,27) azok számára, akik nem Krisztusban haltak meg. A kárhozottak is „föltámadnak" (Jn 5,29), de az univerzummal való új kapcsolatuk neve: „kénköves, tüzes tó" (Jel 20,10.15), a pokol tüze.

4. A gyógyítás karizmája eszkhatologikus ikon, amely demonstrálja a föltámadás dicsőségét a földön élő ember számára.

A gyógyítás adományával kapcsolatosan két szélsőséges álláspont között kell keresnünk az igazságot. Az egyik szélsőség a racionalizmusé, amely szerint a betegek csak orvosi eszközökkel kereshetnek gyógyulást, imádkozniuk pedig legföljebb türelemért szabad. A másik extrém álláspont a pünkösdi szabadegyházaké, amely szerint Jézus minden betegséget meggyógyított a kereszt-

ten, és ha elegendő hitünk volna, egyáltalán nem volnánk betegek, hanem kiegyensúlyozott végelgyengülésben távoznánk az Úrhoz. A katolikus hit a két álláspont **fölött** van: az Egyház imádkozik gyógyulásért (sok ilyen liturgikus szöveg van), de imádkozik azért is, hogy a betegek bizalommal viseljék a testükbe kapott tövist. Hisszük, hogy Jézus a kereszten hiánytalan gyógyulást szerzett minden hívő számára, de ez a gyógyulás **eszkhatologikus**, az Úr második eljövetelekor következik be. Addig a sátán hatalma a földön jelen van, s a hívő is kénytelen szenvedni tőle. Mégis vannak gyógyulások már az Úr eljövetele előtti időben is. Ezek nem szüntetik meg a siralom völgyét és a halál kényszerét, de **előre jelzik a föltámadás dicsőségét**. Bennük az eszkhaton átragyog a mulandó életen. A legtöbb halottat el kell temetnünk; de a naimi özvegy könnyeinek letörlése (Lk 7,13-15) előre jelzi és ábrázolja az eszkhatologikus dicsőséget, amelyben Isten letöröl szemünkről minden könnyet (Jel 21,4). Amikor a bénák járnak, a vakok látnak, a süketek hallanak, a leprások megtisztulnak, érzékelhetően leképeződik közöttünk Isten eszkhatologikus dicsősége.

Az elmúlt évben kétszer volt alkalmam részt venni Tardif atya gyógyító szolgálatán. Láttam gyógyulásokat, de én magam (egyelőre!) nem gyógyultam meg cukorbajomból. Viszont nem felejtettem el, hogy Emiliano atya azokért is imádkozott, akik nem részesülnek gyógyulásban: **hogy kitartsanak a bizalomban!** Bizalmam alapja a föltámadt Jézus, aki meg akarja osztani velem dicsőségét. A gyógyulások, amelyeket láttam, erősítik hitemet a mennyei haza valóságában, a Föltámadott mindent átalakító erejében. Jézus Krisztus „megdicsőül testemben, akkor is, ha élek, akkor is, ha meghalok" (Fil 1,20). Ő közel van, és ő a föltámadás. Amikor őt választottam, az életet választottam.

Kovács Gábor

TANÚSÁGTÉTEL

– Másképp látom a világot! –

Szeretnék nektek, testvérek, tanúságot tenni arról, hogy az elmúlt év folyamán milyen kegyelem áradásában volt részem! Megtapasztaltam, hogy Jézus ma is él közöttünk, történnek csodák, a Lélek határtalan erővel működik! Hála és dicsőség az Úrnak!

1993. január 18-ával nyugdíjba mentem. Február 1-évei – a Jóisten kifürkészhetetlen akaratából, ifjúkorom barátai révén – meghívást kaptam az „Élet a Lélekben" szemináriumelvégzésére. Nagyon örültem, hogy jelentkezhettem, s nyugdíjas életemet Istennel kezdhettem. Édesanyám halálának 20. évében történt mindez, aki végrendeletszerűen hagyta rám: azért imádkozott, hogy a Jóisten ne engedjen Tőle elszakadnom, tartsak ki mellette, s a boldogság magától jön.

Addigi életem folyamán is mindig istenhívő ember voltam, de úgy éreztem, hogy „vasárnapi keresztény" vagyok csupán. (Szentmisére járok, kötelességszerűen vasár- és ünnepnap, a szentségekhez is járulok.) Éreztem, hogy mindez kevés, elmélyültebb hitéletre van szükségem.

A szeminárium elvégzése során csodálatos változást tapasztaltam életemben. A nyolchetes lelkigyakorlat alatt megtanultam, hogyan lehet a Szentírásból élni, és érzem azóta is, hogy valóban Isten üzenete az számunkra. Megtanultam közösségben imádkozni, s a Szentlélek ereje által bensőséges kapcsolatba kerülni az Úrral.

A hétfő esti foglalkozásokon társaink kezét fogva imádkoztunk egymásért és másokért. Az együttes imának óriási ereje van! Az Úr mondta: *„Ha ketten közületek valamiben egyetértenek a Földön, és úgy kérik, megkapják mennyei Atyámtól. Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok köztük."* Ezt éreztem akkor a foglalkozásokon. A szeminárium elvégzése után, imacsoportunk összejövetelein is érzem, a szentírási elmélkedések és közös imák során.

Az életgyónásra Róbert atyánál jelentkeztem. Jelentkezésemkor kiderült, hogy ő a bátyja fiam általános iskolai osztálytársának, s gyerekkorából ismerem. Mindez nem riasztott el, sőt! Szentgyónásom végzése közben igen megrázott, hogy az atya arcában felfedezni véltem Krisztus Urunk szenvedő, szomorú arcát.

Az életgyónás után, hazafelé menet, szinte lebegtem az örömtől és boldogságtól. Hálatelt szívvel köszöntem meg Istennek, hogy szeretett Fiát küldte a Földre, hogy minket bűneinktől megváltson. Mert Jézus a bűnös emberekért jött a földre. Ő maga mondta: *„Nem az egészségeseknek kell az orvos, hanem a betegeknek."*

A Lélek-keresztség óta tudatosan örülök az Úr végtelen szeretetének, a Lélek vezetésének. Csodálatos békesség költözött a szívembe azáltal, hogy teljes odaadással elfogadom Jézust életem urának. Zűrös, sokirányú

elfoglaltsággal teli napjaimat Vele kezdve, minden elrendeződik, nem kell aggodalmaskodni, idegeskedni.

A szeminárium végén, a küldetési misén olyan boldog érzést tapasztaltam, amelyhez hasonló azt hiszem, csak a mennyországban lesz, s minden addig tapasztalt örömnél és élvezetnél többet nyújtott.

A Szentírásból kapott idézetek közül nekem ez jutott: *„Aki abból a vízből iszik, amelyet én adok, az nem szomjazik meg soha többé, mert a víz, amelyet én adok, örök életre szökellő vízforrás lesz benne."* János evangélista sorai azóta is irányadóak életemben!

Egész szemléletmódom megváltozott azóta. Másképp látom a világot, az embereket, s naponta megköszönöm az Úrnak ezt a csodát, amit velem tett. S ez még csak a kezdet, úgy érzem. Muszáj továbbadni a lángot, a Szentlélek megérintett, nap mint nap tanácsot ad és vezet!

A szemináriumi csoportvezetőnktől kaptam egy kis füzetet, melynek címe: „A csoda órája". Ez a kis füzet az igazi, elmélyült imádkozási móddal ismertetett meg. Imádkozni annyi, mint szívből jövő beszélgetést folytatni az Úrral, aki a legjobb barátunk. Ha hallgatunk is ima közben arra, amit az Úr sugalmaz nekünk, s várunk szavára, csodálatos dolgok történnek. Pl. különösen akkor, ha nem saját magunkért, hanem másokért imádkozunk.

Három rövid történetet szeretnék ezzel kapcsolatban elmesélni:

Egy keresztény élettől igen távol levő, kedves volt kolléganő rengeteg problémával küzdött, nehéz természetű férjével és házasságával kapcsolatban. Jótanácsaimmal és szavaimmal nem sok eredményt sikerült elérnem, annál többet imámmal, amely meghallgatásra talált az Úrnál. Kértem az Urat, segítse megoldani problémájukat. Pár hét elteltével azt a hírt kaptam, hogy férjével együtt egyhetes lelkigyakorlaton vettek részt. Azóta megjavult életük. További érdeklődésemre megtudtam, hogy a lelkigyakorlat elvégzése után hetenként egyszer bibliaórákra járnak. Köszönöm Uram, hogy meghallgattad imámat!

Házunkban él egy idős házaspár, 80 év körüliek. A bácsi beteg lett, teljesen étvágytalanul, leromolva kórházba került, már az orvosok is lemondtak róla. Felesége is beteges, szörnyű lett volna, ha elveszti támaszát. Értük mondott imámat is meghallgatta az Úr, mert szinte csodával határos módon hazakerült a bácsi, jó étvágya lett, hízni kezdett, s újra söpröget a kertben.

De a legcsodálatosabb eset családunk egyik fiatalasszonyával történt. Harmadik gyermeke születését várva, még félidő előtt ultrahangos vizsgálattal megállapították, hogy komplikációs szülés elé néz, a rendesnél korábban kell kórházba befeküdnie. Egyik csöndes imaórámban a Lélek ezt sugallta nekem: „Imádkozz az új kis életért!" Buzgón kértem az Urat, segítse meg a kis családot. A legközelebbi ultrahangos vizsgálatnál, egy hónap elteltével az orvos azt közölte az édesanyával, minden rendben van, elhárultak az akadályok. A kisbaba rendes időben, csodálatos módon minden komplikáció nélkül, háromnegyed óra alatt a világra jött, egy erőteljes, egészséges kisfiú! Hála legyen érte Istennek!

Az elvégzett szeminárium után hetenként járok az azóta kialakított imaközösségembe, együtt dicsérjük az Urat, közösen imádkozunk, s elmélkedünk a Szentírás fejezeteiről. Hétről-hétre növekedik, gyarapodik lelki életünk, hordozzuk egymás terheit, közös imáinkban kérjük az Úr segítségét társainkért, magyar hazánk anyagi és erkölcsi felemelkedéséért.

Csodálatos dolog rábízni egész életünket Krisztusra! Ő Szentlelke által vezet minket. Nap mint nap érzem azóta is, hogy irányt mutat, elém hozza a jócselekedetek gyakorlásának eseteit. Tudatosult bennem, hogy összes családtagomnak, ismerősömnek, barátomnak, s mindenkinek, akinek csak tudok, tanúságot kell tennem erről a boldogságról, hogy belső harmóniában élek Istennel, önmagammal és a világgal! Köszönet és hála érte a Mindenhatónak!

Kosta Veronika

Ha valaki azt kérdezné, mi a megváltás, mi az megváltónak lenni, mit jelent megváltottnak lenni – akkor a feleletnek így kell hangzania: A Föltámadt Úr. Ő, az ő testi mivoltában, megdicsőült emberségében – Ő a megváltott világ. Azért neve: *„Minden teremtmény Elsőszülöttje"*, *„holtak zsengéje"*, és *„a Kezdet"* (Kol 1,15 és 18; 1Kor 15,20). Benne emeltetett a teremtés az Isten örök létébe és most úgy áll a világban, mint az elpusztíthatatlan kezdet. Úgy hat, mint a kigyulladt izzás, mely tovább ég; mint a kapu, mely magába húz; mint az eleven út, mely arra hív, hogy rálépjünk (Lk 12,49; Jn 10,7; 14,6). Mindent Őbelé, a Föltámadottba kell vonnia, a megdicsőülésébe való részesedésre.

(Részlet Romano Guardini: „Az Úr" c. könyvéből – 460. old.)

BUDDHISTÁBÓL LETT KERESZTÉNY LELKÉSZ

– Budapest vendége volt Dr. David Yonggi Cho –

Bár azóta kitavaszodott, talán mégis jó érzés visszagondolni azokra a decemberi napokra, amikor az ezredvég egyik legnagyobb hatású keresztény személyisége három estén át hazánkban tartott evangelizációs összejöveteleket. Katolikusok, szabadkeresztények, baptisták, reformátusok együtt örvendeztek az Olimpiai Sportcsarnokban, hogy Cho pásztor mindhárom este öt-ötezer ember előtt hirdeti az Örömhírt, s a felizzó hit légkörében Isten megmutatja gyógyító szeretetét.

A II. Vatikáni Zsinat idején Rómában egy idős európai püspök csodálkozva nézte az afrikai és ázsiai keresztények képviselőinek sokaságát és lelkesedését, majd így kiáltott föl: „Végül majd ők jönnek hozzánk téríteni!" Nos, ez a főpap prófétának bizonyult.

Dél-Korea, az ősi kultúrájú buddhista ország lakóinak közel fele mára Jézust fogadja el Istenének és Megváltójának. Sőt, külmissziókra is futja az ottani keresztények erejéből: Dr. David Yonggi Cho (akit „a koreai Billy Grahamnek" is neveznek), évtizedek óta járja az öt kontinens országait Jézus örömhírével. A térségünkben végbement politikai változások óta már tartott istentiszteleteket a volt Szovjetunió területén, de ezután – eredetileg tavaszra tervezett látogatását előrehozva – Magyarországra sietett.

„Úgy érzem, Magyarországnak kulcsszerepe lesz a kelet-európai országok újjászületésében, nemcsak társadalmi-gazdasági téren, hanem a keresztény megújulásban is. Utazásom célja, hogy elősegítsem ezt a megújulást" – mondta Cho pásztor első nyilatkozataiban.

„Minden lehetséges annak, aki hisz!"

Ezt a mondatot idézte az Evangéliumból Yonggi Cho magyarországi szolgálatának egyik jelmondata. Mint magyarul is megjelent nagy sikerű könyvéből, **A negyedik dimenzióból** megtudhattuk, Jézus szavainak igazságát a maga életében is megtapasztalta a koreai vendég. Harmincöt évvel ezelőtt súlyos tuberkulózisban feküdt betegágyán, amikor először vette kezébe a Bibliát. Az orvosok már lemondtak életéről, amikor a tizenhét éves Cho elfogadta, hogy az élő Jézus ugyanúgy képes meggyógyítani őt is, mint a kétezer évvel ezelőtti betegeket. Jézusba vetette hitét, hozzá imádkozott – és hamarosan felépült. Ettől kezdve az akkor még teljesen műveletlen, koldusszegény fiatalember minden idejét és erejét az imádságnak és Krisztus ügyének szentelte. Ma, teológiai doktorként, egy **hétszázezer fős** szabadkeresztény gyülekezetet vezet. Ötvenezer főt befogadó szöuli központi templomuk vasárnaponként hétszer telik meg.

Sikertörténete bennünket is biztathat: ő is egy szegény országban látott munkához, mindenféle anyagi eszköz nélkül, enyhén szólva „nem keresztény" környezetben, mégis nagy eredményeket ért el. Egyetlen eszköze volt. **Bízott Istenben,** hitte, hogy az Úr cselekedni fog, ha az Ő dicsőségéért kezd dolgozni. Ha őszinték vagyunk, a mi körülményeink sokkal jobbak, mint amelyek közt Cho kezdett dolgozni. De van-e hitünk, és – a koreai vendég szavajárása szerint – merünk-e álmodni, tervezni...?

Találkozás Jézussal

A budapesti összejöveteleken Cho pásztor azt az élményt igyekezett szuggesztív, katolikus fül számára szokatlanul erőteljes beszédeiben átadni, amely egész életét átalakította: a Jézus Krisztussal való találkozás örömét. Ha hittel befogadjuk Őt szívünkbe, megváltozik az életünk, s út nyílik számunkra az örök életbe.

„Buddhista családban nőttem fel – mondta Yonggi Cho –, *buzgón végeztem vallásunk imáit és szertartásait, de semmi bizonyosságom nem volt arról, hogy bűneim bocsánatot nyertek. Emiatt sokat szenvedtem, nyomorultnak éreztem magam. Amikor befogadtam Jézust és megértettem, hogy a kereszten az én bűneimért is meghalt, megszabadultam a bűntudattól."*

A koreai szabadkeresztény prédikátor csak azért beszélt önmagáról, hogy hallgatóit megtérésre buzdítsa: *„Ki az, aki közületek át akarja adni életét Jézusnak?"* – fordult igehirdetése végén a hallgatósághoz, s minden este többszáz ember emelkedett fel helyéről, hogy elmondja a megtérők imáját. Az istentiszteletek gyógyító szolgálattal fejeződtek be. Cho pásztor arra buzdította a jelenlévőket, higgyék el: Jézus, a világegyetem élő Ura, a Szentlélek által jelen van hatalmával, hogy meggyógyítsa a szenvedőket. Ugyanakkor fontos a betegek hite is, hogy az Úr szabadon cselekedhessen.

A gyógyító ima után minden este húsz-harminc boldog ember tett tanúságot: úgy érzik, meggyógyultak – és dicsőítették Istent. Ezek a gyógyulások persze nem orvosilag igazolt csodák. A kitörő öröm, a tanúságtételek hiteles egyszerűsége azonban a kétkedőket is meggyőzte: **valami** történt ezekkel az emberekkel...

Igazi ökumené

A sokezer érdeklődő fogadása nagy feladat elé állította a rendezőket. A siker nem egy régen összeszokott csapatnak köszönhető: a szervező munkát Cho pásztor magyarországi közössége mellett református, baptista, pünkösdi és szabadkeresztény karizmatikus gyülekezetek tagjai végezték – egyetértésben a katolikus karizmatikus megújulás képviselőivel. A szervezőknek és a résztvevők többségének az istentiszteleteken kívül hatalmas élményt jelentett a felismerés: lehetséges a felekezeti ellentéteken felülemelkedve együttműködni. Nyoma sem volt hitvitáknak, torzsalkodásoknak, nyájas testvéri szeretet uralkodott, barátságok szövődtek... Ez azért meglepő, mert eddig sajnos nagyon rossz volt a kapcsolat – hogy a legerőteljesebb ellentétre utaljak – a szabadkeresztény gyülekezetek tagjai és a katolikusok közt. (A barátkozás persze nem mindenkinek volt ínyére, a Hit Gyülekezete többek között a találkozó ökumenikus szelleme miatt húzódott kissé háttérbe.)

Az érdem legnagyobb részt magáé Yonggi Choé, aki nemcsak szelídségével, kedvességével, nyugalmat sugárzó mosolyával tett sokat a jó légkörért. Az előkészületek kezdetétől világos volt: nem valamelyik felekezethez, vallási közösséghez érkezik, hanem mindenkihez. Magyarországi gyülekezetének tagjai a szervezésbe mindazokat bevonták, akik ezért a szolgálatért, Jézus ügyéért tenni akartak. Büszkék vagyunk, hogy az Emmausz katolikus közösséget is megtalálták, és a ránk bízott munkát – rendezői feladatok, a plakátok elkészítése – jól elvégeztük. Valószínűleg a Jézusért vállalt közös munkából születhet manapság egy új, frissebb ökumenikus szellem. Yonggi Cho látogatása arra ösztönöz bennünket, hogy a tétlenség vitái után kezdjünk együtt cselekedni.

Katolikus szemmel

Az ökumenizmus persze nem azt jelenti, hogy kritikátlanul átvesszük más egyházak, csoportok tanítását. Yonggi Cho ún. „teljes evangéliumi", a bibliai fundamentalizmus elemeivel átszőtt gondolkodásmódját több ponton megkérdőjelezhetőnek tartja a katolikus hallgató. Mi nem gondoljuk például, hogy imáink csak akkor hatékonyak, ha a legapróbb részletekbe menően „megrendeljük" Istennél, amire vágyunk. Isten jobban tudja mint mi, hogy mire van szükségünk, s a Miatyánkban is azért imádkozunk, hogy az **Ő** akarata legyen meg.

Ugyanígy nem osztjuk azt a tanítást sem, mely szerint megtérésünkkel és megkeresztelkedésünkkel mentesülnénk az áteredő bűn minden következményétől. Ha ez így lenne, és valóban olyanokká válnánk, amilyen Ádám a Paradicsomban volt, akkor pl. soha nem lennénk betegek, és nem is halnánk meg.

A NEM-nél azonban több az IGEN. Yonggi Cho megerősített bennünket Istenbe vetett erős bizalmával, és sokakban felkeltette az evangelizáció, a lelkek megmentésének vágyát.

Kunszabó Zoltán

LÁTTUNK HÁROM SÁTRAT

Assisi hegyen épült város és szent hely. Van fölötte egy még nagyobb hegy, ennek tetején – a Rocca Maggiorén – volt a világ karizmatikus vezetőinek találkozója. Amikor az első nap reggelén fölértünk a hegy tetejére, három sátrat láttunk ott. Köznapi ember azt hitte volna, hogy valamiféle cirkuszi sátrak ezek. Mi – magyar küldöttek – megtapasztaltuk azalatt a hét alatt, hogy ez „az" a bizonyos három sátor volt. Az egyikben Jézus volt, a másodikban a könyvek, a harmadikban pedig az ICCRS irodája. Az első – ahol Jézus volt – volt a legnagyobb. Ott voltunk 1500-an és az Úr valóban megépítette nekünk azt a sátrat, amire az ember ilyenkor vágyakozik, amikor az Úr közelébe kerül, hogy maradjunk itt, táborozzunk le, mert jó itt lenni. Különleges alkalom volt ez azért is, mert először tartottak (a sok kongresszus után) lelkigyakorlatot a világ karizmatikus vezetőinek.

Miért nem konferenciát tartottak? Azért, mert a katolikus karizmatikus megújulás elérkezett arra a pontra, amikor egy kicsit visszatekintve múltjára, a jövőbe nézve újra rá kellett, hogy döbbenjen, tulajdonképpen mi az ő dolga. Hogy mi az ő dolga, ez lett az egész lelkigyakorlat mottója is: megújulni a Lélekre való figyelés által. Tehát újra a Szentlelket hívni, újra a Szentlélekre hagyatkozni, és engedelmesen Őrá figyelve megkeresni és megtalálni a megújulási mozgalom további útját.

Lelkigyakorlat volt azért is, mert volt egy lelkigyakorlatos mestere, Cantalamessa atya. Csak annyit szeretnék róla mondani, hogy ő egy nagy tudású ember a teológiát, az egyháztörténelmet illetően. Azonkívül Szentlélekkel eltöltött ember. Leülni egy olyan helyen – nekem, a köznapi embernek –, ahol olyan valaki prédikál, aki a pápának és az egyház legfőbb vezetőinek szokott beszélni – ez külön is élmény volt. De az a mélység, ahogy a tanítás szólt, ahogy a római levél alapján végigvitt minket kereszténységünk minden értékes részén és minden buktatóján, ezt úgy gondolom, lehetetlen most elmondani.

Naponta kétszer volt elmélkedés, közte sok-sok ima és dicsőítés, szentségimádás és szentmise mindennap, és próféciák, próféciák és Szentlélek és áradás. Igen, testvérek, a Szentlélek ott volt, kiáradt és betöltött mindenkit. És megtapasztaltuk, hogy ott van, mert megtörténtek azok a dolgok, amik ilyenkor történni szoktak... Az, hogy nyelveken szólnak, az nálunk nem csoda. Az, hogy meggyógyulnak, arra már fölkapjuk a fejünket. Az, hogy a gonosz lelkek eltávoznak, arra már nézünk egyet. De az, hogy egység van és szeretet, az maga a csoda! És ez megtörtént!

Cantalamessa atya így vallott magáról, amikor a római levélről elmélkedett: *„Rettenetes volt az a nap, amikor felismertem, hogy az Istent dicsőíteni nem tudó, saját keze művét imádó ember, akit Szent Pál ábrázol, valójában saját magam vagyok."*

Testvér, te nem ismersz magadra ezekben a mondatokban? Mindannyiunk bűne, az enyém legalább is, hogy ó-emberünk elismerést, tapsot, hatalmat vár ahelyett, hogy Istent dicsőítené!

Arra várunk, hogy minket dicsérjenek. Erről szólt a kopernikuszi forradalom. Mikor a központot ki kell, hogy tegyük magunkból... mikor Jézus maga kell, hogy a központ legyen. És ez maga után vonta a találkozó egész fő gondolatát. Mert ennek következménye a bűnbánat.

Azt hiszem, mindnyájan tudjátok és tapasztaltátok, mikor a Szentlélek először kért helyet az életetekben, ennek az időnek a legnagyobb élménye az igaz és őszinte bűnbánat. És azt kell, hogy mondjam most, hogy ez volt a legnagyobb élmény ebben a Szentlélek áradásban. Az, hogy az Úr megmutatott minket magunknak; olyan tökéletlennek, amilyenek vagyunk. De megmutatta az Úr azt is, hogy Ő így szeret minket. Ilyennek. És így akar velünk valamit. Így akarja felépíteni az Ő egyházát.

Még a találkozó elején hallottunk egy próféciát, amitől a hideg futkosott a hátunkon: *„Ide hívtalak benneteket, hogy szóljak hozzátok, ti azonban csak magatokat akarjátok hallgatni."* Azt hiszem, nem kell sokat magyarázni, hogy egy lelkigyakorlat, amely így indul, mennyire alkalmas az elmélyedésre. Ha valóban megpróbálja az ember magát az Úr szemével nézni, fölismeri, mennyi hiábavalóságot tesz, még abban az esetben is, amikor azt hiszi, hogy az Úr dolgában jár.

Nagyon nagy élmény volt számomra Patti Gallagher beszámolója a karizmatikus mozgalom kezdeteiről, amikor 1967-ben az a bizonyos Duquesne-i egyetemisták lelki hétvégéje volt (lehettek ott talán 20-an). Jelenleg a világban kb. 80 millió a katolikus karizmatikus. És az a legcsodálatosabb ebben, hogy ez nem a mi művünk. A legcsodálatosabb az, hogy a Szentlélek maga művelte ezt a világon. Tette ezt gyakran oly módon, hogy olyan emberek kerültek bele ebben a mozgalomba, akik nem is hallottak arról, hogy volt Duquesne, volt Pittsburg, stb. Egyszerűen a Lélek megérintette őket és nem tudtak szabadulni tőle. És csak utólag azonosították be: „jé, hát igen... velem is ez történt!"

Nagyon meggyőző volt számomra Patti Gallaghernek az a mondata, amit a mai időkről mondott. Elmondta, hogy egy lelkigyakorlaton vett részt, ahol egy prófécia arról szólt, hogy bűnbánatot kell tartani. Elmesélte, hogy mennyire egyetértett ezzel a próféciával, és elgondolta, hogy ismerőseinek mennyi hibája van, egyiknek

ez, másiknak az. Ahogy tartott tovább a lelkigyakorlat, megkapta a saját próféciáját is: „neked kell bűnbánatot tartanod." Én most erre szeretnélek titeket is egyenként felkérni. Neked kell bűnbánatot tartanod. Neked kell a gerendát kivenni a szemedből és csak akkor hozzálátni, hogy a másik szálkáját piszkálgasd, de azt is csak nagy szeretettel és gyógyító szándékkal.

És megtörtént ott ez a bűnbánat. Nem tudom, el tudjátok-e képzelni, hogy milyen az, amikor az egész földkerekségről – 90 országból – összejönnek a vezetők... azt hiszi az ember, csupa híres ember, akiket eddig csak a könyvek szerzőjeként ismert és hatalmas karizmatikusok, akik gyógyítanak, halottakat támasztanak föl és minden egyebet művelnek. És akkor megtapasztalod, hogy ugyanolyan emberek, mint te, ugyanolyan esendők, mint te és ugyanannyira szükségük van az én imámra, mint nekem az övékre. És amikor a nagy bűnbánat megtörtént ott közöttünk, az is megtörtént, hogy az Úr valahogy kisuvickolta a képünket. Úgy elkezdett ragyogni minden! Láttál már sugározni egy koromfekete arcot? Hát én láttam. Mert voltak ott közöttünk jócskán négerek és csodálatosak voltak, ragyogóak és sugárzóak, szinte elszégyelltem magamat mellettük. Mennyire esetlen és mennyire semmirevaló vagyok. Nem akarok jobban belemélyedni a lelkigyakorlat taglalásába, mert méltatlannak érzem magam erre. A 3. napon, amikor már túl voltunk a bűnbánaton, történt meg az, ami talán a legnagyobb élmény volt számomra ezen a találkozón. Amikor délután a belső gyógyulásért imádkozott a soros vezető, megtapasztaltuk azt az egyszerűen megrázó és katarzist okozó élményt, amikor a Lélek valóban elkezd gyógyítani bennünket, amikor a sebeinket megérinti, megszeretgeti, balzsammal keni be. Azt hiszem, nem gondoljátok azt, hogy én túlságosan érzelmi ember vagyok, aki minden szóra elsírja magát. Higgyétek el, én ott bömböltem és higgyétek el, hogy amikor itt egy héttel ezelőtt, már a találkozó után, betettem a kazettát a kocsiba, ami erről a szolgálatról szól, megint bömbölni kezdtem. Egyszerűen úgy szíven ütött minket ott a Lélek, hogy senki sem tudott szabadulni ettől. Viszont tudott szabadulni a saját sebeitől és nyomorúságaitól. Én azt hiszem, ez a nagy tanulság, amit el kell nekem mondani: Jézus a Szentlélek által gyógyít. Gyógyít testi betegségeket is, de gyógyítja a lélek sebeit is. Ez az, amit nekünk napról napra kérni kell saját magunk számára, de testvéreink számára is... hiszen ki ne volna körülvéve nyomorultnál nyomorultabb emberekkel. Talán az egyik legmegrázóbb prófécia, amit hallottunk ezen a találkozón, ez volt: *„Sokféle szegénység és nyomorúság van ezen a világon, de a legnagyobb szegénység és nyomorúság azoké, akik nem ismerik az én nevemet."* Az a mi kötelességünk és az a mi küldetésünk, hogy általunk is megismerje a világ az Úr nevét: Jézus Krisztust.

Dr. Marik József

TANÚSÁGTÉTEL

– Megtérésem története –

Igen. Ahogy visszatekintek a hátam mögött kígyózó útra, akaratlanul is felsóhajtok. Most, tudatában mindannak, amin átmentem, keresztülestem, joggal mondhatom: bizony megtaláltam a keresett, kutatott boldogságot. Ne gondold, hogy pénzes zsákra bukkantam, és kertes, családi házban sem élek. Sőt arany díszek sem ékesítenek. Mégis, mindezek ellenére gazdagnak érzem magam. Tudod, ez a lélek gazdagsága. Mélységekkel és magasságokkal teli, ujjongó, megfoghatatlan érzés. Olyan, amikor a szíved csordultig telítve van és örömödben átölelnéd az egész világot.

Nos, valami ehhez hasonlót éreztem meg egy csodálatos estén. Ezt a lelki felemelkedést már senki sem veheti el tőlem. Vigyázok rá, mint egy kincsre, hiszen a Mennyei Atya adta nekem. Sőt, azért is vigyázok nagyon, mert sokat kellett várnom, amíg az Úr megengedte, hogy felismerjem az Ő hatalmas erejét, hatalmát és végtelen szeretetét. Talán az elején kezdem, hogy megértsd. Hat éves koromtól kezdve, úgymond „rendszeresen" jártam templomba és hittanórákra. Édesapám volt az, aki ellenvetést nem ismerve minden vasárnap elvitt a diákmisére. Ó, mennyit bosszankodtam emiatt, hiszen olyankor, reggelente mindig nagyon érdekes rajzfilmek mentek a TV-ben. Mire azonban a templomhoz értünk, elszállt a harci kedvem és szép csendesen lekötöttem magam. Hol a mellettem ülő nénike kendőjét, hol pedig a karcsún faragott márványoszlopokat tanulmányoztam. Valójában az egész miséből annyit érzékeltem, hogy néha le kell térdelni és néha fel kell állni.

Sajnos az idő haladásával ez nem változott. Amit a hittanórákon tanultam, csak részben érdekelt. Jézus számomra az eltűnt múltat jelentette. A Szentháromság is furcsa kérdésként állt előttem, ezért jobbnak láttam nem feszegetni a dolgot. Az iskolai életem még szörnyűbb

volt. Szerettem verekedni, s aki rosszat szólt felém, már kapta is a „büntetést". Tanáraim nem győztek fenyíteni, de én szemtelenül kinevettem őket. Ahogy nőttem, úgy romlottam is. Mindennapivá váltak a visszaszólások, arcfintorok. Az elnyomott osztálytársak és a tanárok együttesen utáltak. Én pedig bezárkóztam és szúrtam kifelé. Az idő tájt a hittan vezetését egy melegszívű atya vette át és magamnak sem mertem bevallani, néha egészen magával ragadott a hangulat. Eközben „lelki békémet" megzavarta szüleim heves összecsapása. Egyszeriben beborult az ég, zuhogott és szüntelenül villámlott. Ami eddig biztos támaszként állt előttem, most összeomlott, mint egy kártyavár. Már ők sem titkolták haragjukat előttem, s hangos veszekedéseik az éjszakába nyúltak. A bánat és a magány társra lelt bennem. Ha lehet, még mogorvább lettem, mint voltam. Értelmem kutató perceit ekkor éltem át. Már 12 éves fejjel gondolkodtam, mérlegeltem. Foglalkoztatott az a tudat: létezik-e Isten? Gyakran lelkem mélyéről egy bátortalan, eltemetett hang így szólt: „igen, Ő létezik." Majd egy erősebb, brutálisabb hang, amelynek a sziszegése jeges fuvallatot hozott, így szólt: „buta vagy, Isten nem is létezett." Ilyen vívódások közepette tengettem napjaimat, amikor az Úr gyertyát tett lábam elé. Az önsajnálat mélyéről hitoktató atyám húzott ki. Megvárt egy hittanóra után és kedvesen, aggódóan megkérdezte: „Viki, mi a baj?" Ő volt az első, aki szeretettel, meleg hangon szólt hozzám. Így lassan, akadozva, mint amolyan megszeppent gyermek, kiborítottam bánatom kosarát. Ő pedig csak hallgatott és vigasztalt. Így ment ez minden hittan után. Sok, kedves tanácsot adott, én meg hálás szívvel megfogadtam azokat! Így ment ez időről-időre. Magamban azon tanakodtam, vajon benne nem az Isten működik-e? Lassanként egy csodálatos világ tárult fel előttem. A szeretet világa. Jó volt valakihez tartozni, valakinek elmesélni szívem fájdalmait és örültem, hogy olyan hosszú idő után én is szerethettem valakit. Még a templomba is szívesebben jártam, sőt néha még este is imádkoztam. Csupán az volt a baj, hogy még nem ismertem fel azt, aki engem alkotott.

Életem 13. évében az Úr kiragadott a közönyösségből. Megengedte, hogy eljöjjön hozzám a Szentlélek és megérintse átfagyott, megdermedt szívemet. Olyan csodálatos volt! Karácsony estéjén történt. Szüleimmel úgy beszéltem meg, hogy együtt megyünk haza, s ezért a templomhoz jöjjenek értem. Vártam, vártam, de csak nem láttam őket. Hirtelen ötlettől vezérelve az oldalajtón beléptem a templomba. Ami abban a percben tárult a szemem elé, szinte lebénított. Karácsony lévén az oltár mögött óriási fenyőfák álltak, apró égőkkel díszítve. Az illat, az a jellegzetes fenyőillat titkos üzenetet hozott a havas, csipkézett és komor hegycsúcsok felől. A templom lámpái már be voltak kapcsolva s a fény szinte egészen beragyogta a boltíves építményt. Abban a percben úgy láttam, mintha nem csak az égők világítanának... valaki más is ontotta a szeretet sugarait... Ebben a pillanatban megszólalt a ministráns csengettyűje, mire én odakaptam a tekintetemet a miséző papra. A látványtól bódultan álltam. A pap valami kincset érőt, drágát, csodálatosat emelt a magasba. Jézus Krisztust, az Isten Bárányát. Ahogy ez tudatosult bennem, remegés vett erőt rajtam. Minden kételkedésemre most megkaptam a választ. Nemcsak az ostya emelkedett a magasba, hanem az én szívem is Jézussal együtt. S a kehely nem egyszerű bort tartalmazott, hanem a megváltás drága vérét. Azt a vért, amely mindenkiért kiontatik a bűnök bocsánatára. Aztán megkaptam a könnyek adományát is és az elmosódott lámpák fényében felragyogott előttem kimondhatatlan dicsőségében Krisztus világa... Most már nem kételkedem. Életem 180 fokos fordulatot vett, úgy érzem, helyesen döntöttem. Az emberek többsége fél a változástól, az új életviteltől, az érzékeny lelkiismerettől, s talán azért is utasítják el Jézus hívogató karjait. Bevallom, én már el sem tudnám képzelni rövidke életemet Jézus nélkül. Sokan mondták nekem, hogy a lelkemben van egy űr, amit csak az Isten tud betölteni a jelenlétével. Sokáig nem hittem el, sőt kételkedtem ebben. De lassan, talán az idő múlásával, és lelkem sivárságát szemlélve, rá kellett döbbennem, bizony csak Ő hiányzott életemből! Most, hogy megtaláltam életem célját, észrevettem, hogy már nem az agresszivitás jellemez, sokkal nyugodtabb vagyok. Az emberekkel sikerült kapcsolatot teremtenem és jelenlegi tanáraimmal szívesen dolgozom együtt.

Jézus megtanított szeretni. Megengedte, hogy testvéreket és barátokat szerezzek magamnak. Érzem, hogy nem vagyok egyedül, hiszen Krisztusban testvérek vagyunk. A harag, a csalódás érzését nem lehet levetkőzni, de el kell fogadni, hiszen a Szentlélek ilyenkor a vigyázónk. Olyan boldog vagyok, hogy megtaláltam helyemet ebben a zavaros, rohanó világban. A másik nagy örömöm, hogy szolgálhatom az Urat. Ápolhatom a betegeket, vigasztalhatom a szomorkodókat és gyámolíthatom a félénkeket. Mindent Jézusért teszek, semmit sem önmagamért. Hiszen egoizmusra nem lehet felépíteni Isten országát. Az Atya akaratának megvalósulásáért küzdöm. Gondolj bele, Ő nem kér sokat... Szeressétek egymást, éljetek békében, imádkozzatok! Valójában ez nem is lenne nehéz, de a sátán befolyásol mindannyiunkat. Ilyenkor, amikor érzem a kísértés hatalmát, rögtön Jézushoz menekülök, és Ő biztosít szeretetéről, gondoskodásáról és arról, hogy sohasem hagy magamra. Voltak pillanatok az életemben, amikor saját fejem után próbáltam menni, de minden tervem kudarcba fulladt. Ráébredtem, Jézus nélkül lélegezni sem tudnék. Ezért megfogadtam, hogy bízni fogok benne, bármi történjék is. Azóta mintha könnyebb lenne minden. Hatalmas Ő és így megbújhatok kezei között! Megmentett, hogy neki éljek. Hiszen Ő az út, az igazság és az ÉLET!

Kalla Viktória
16 éves tanuló

DOLGOZZ KEMÉNYEN, IMÁDKOZZ SOKAT ÉS PIHENJ HETENTE EGY NAPOT!

Az év különböző időszakaiban gondolataink a vakáció felé fordulnak – amikor lehetőségünk van, hogy kizökkenjünk a normál kerékvágásból és kicsit lazíthassunk. Az éves szabadság önmagában véve azonban soha nem nyújtja a számunkra szükséges felüdülést. A rendszeres kikapcsolódás elengedhetetlen része életünknek – ez Isten terve teremtményei számára. Minél többet olvasom a Szentírást, annál inkább rájövök, hogy Isten törvényei sosem korlátozzák, hanem inkább felszabadítják az embert. Saját elfoglalt életemben megtanultam, hogy hetente egy napot pihenésre, kikapcsolódásra kell fordítanom. A munkám ugyan nem lesz befejezve, de bűntudat nélkül félre kell tennem és Isten akarata szerint pihennem kell egy napot. A Zsidókhoz írt levél 4,9 verse szerint van egy pihenőnap Isten népe számára, egy nap, amely békét és nyugalmat hoz életünkbe, egy nap a kikapcsolódásra, felfrissülésre, a lelki megújulásra.

A kikapcsolódás szükségszerűség, nem luxus

Szerte a világon új iparág van kifejlődőben – a szabadidő ipar. Kevesebb időt töltünk munkával, mert egyre több gép és eszköz áll rendelkezésünkre feladataink és házimunkánk elvégzésében. Így több szabadidőnk van. De a „szabad" és az „ipar" szavak valóban összetartoznak? A „szabad" a kikapcsolódás és szabadság gondolatát sugallja, míg az „ipar" szó munkát, tevékenységet takar. Miért kell nekünk mindig valamit dolgoznunk? Egy csomó fáradt ember vesz minket körül, akik a modern élet stresszétől és a kimerültségtől szenvednek. A „szabadidő" ideges hajszolása lenne a legmegfelelőbb mód a kikapcsolódásra, felüdülésre vagy ezzel csak megtetézzük problémáinkat? Pihenés, kikapcsolódás, felüdülés: ezek szükségesek számunkra és nem jelentenek luxust életünkben, de a Szentlélekben való megújulás gyakran egyre több tevékenységgel jár.

Több munkálkodás Istenért kevesebb Istennel töltött időt eredményez

A Szentlélek vágyat ébreszt bennünk, hogy jobban megismerjük Istent. Ez beszélgetéseken való részvételt, tanfolyamok látogatását is jelenti – néha mérföldeket utazunk, hogy meghallgassunk egy különleges szónokot vagy egy fontos szemináriumon részt vegyünk. Hamarosan észrevesszük azonban, hogy ezek és más lelki tevékenységek az értékes pihenőidőnket rövidítik meg. Holott Isten a hetedik napi „pihenésről" beszélt (Ter 2,2), ezért kell hát, hogy legyen rá idő. A túlzott elfoglaltság gyengíti kapcsolatunkat az Úrral és egymással. Térre és szabadságra van szükségünk, hogy meghallhassuk Isten hívását és felismerjük ránk vonatkozó tervét. Milyen tragikus, ha minden időnk arra megy el, hogy jót cselekszünk, közben elszalasztjuk a legfontosabbat, amelyre Isten kér minket, mert túl elfoglaltak vagy túl kimerültek vagyunk, hogy rá figyeljünk!

„Dolgozz keményen, imádkozz sokat és pihenj hetente egy napot!"

Minél inkább hajlandó vagyok az elköteleződésre, annál nagyobb elvárások nehezednek rám. Ha az igazságot nem dolgozzuk fel (nem éljük át), és mégis tanítunk rá másokat, ez azt jelenti, hogy egyre többet dolgozunk és egyre kevesebb örömöt lelünk benne. Az eredmény néha fáradtság, ingerültség és a felmerülő kérdések: tulajdonképpen miért csinálom mindezt? Mi az értelme? Meg kell tanulnunk megállni és elgondolkodni – meg kell tanulni nemet mondani jó embereknek és jó dolgokra. Tartózkodnunk kell életünk túlterhelésétől, ha távlati terveink vannak. Én már tudom, hogy nem tudok mindent elvégezni, és nem azért élek, hogy megváltsam a világot – Jézus ezt már megtette. Barátom, Dave Matthews azt mondta nekem egyszer: *„Dolgozz keményen, imádkozz sokat és pihenj hetente egy napot."* Ez egy jó tanács. Mi több, magában foglalja Istennek a teremtéssel kapcsolatos egyik elvét – szükségünk van arra a pihenőnapra.

A hetedik napon megpihent (Kiv 31,17)

A pihenőnap beletartozik Isten ránk vonatkozó tervébe. A Sabbath bevezetésével az volt a nyilvánvaló szándéka, hogy ez pihenésre, felfrissülésre szánt idő legyen. Szükségünk van hetente egy napra, amikor összejöhetünk mint egy család és közösség, és időt szentelünk Isten imádására. Egy nap, amikor Isten népeként gyűlünk össze, kifejezve kapcsolatunkat Ővele és egymással. Egy nap, amikor tartózkodunk mindennapos tevékenységeinktől, és élvezzük Isten különleges ajándék-napját. Azután visszatérhetünk elfoglaltságainkhoz, tevékenységeinkhez, valami plusszal, amit tovább adhatunk. Amint az Úr megújít minket e pihenésre szánt napokon, a Szentlélek emlékeztet minket arra, hogy életünk minden viszonylatában nem saját erőnkre, hanem az Atya, Fián keresztül biztosított gondoskodására hagyatkozva kell élni. Ilyen módon nem fogunk kimerülni. Jézusnak szüksége volt a pihenésre szánt időre, és nekünk is szükségünk van erre. Én is keményen próbálkozom, hogy ezt gyakoroljam az életemben. Csatlakozzatok hozzám, és meg fogtok bizonyosodni arról, hogy milyen jó, ha van egy pihenőnapotok hetente!

Charles Whitehead

SZÍVED MEGNYÍLÁSÁT VÁRJA AZ ÚR!

A szentségimádás nemcsak találkozást jelent az Úrral, hanem a legszebbet és legmélyebbet hozza ki az emberből.

Egy taizei imaórán történt: a kis templom megtelt fiatalokkal. Az eukarisztiát az oltárra helyezték. A francia testvérek is ott voltak, és elkezdték énekelni halkan az ismert meditatív éneket. Confitémini Domino...

Fél óra után úgy éreztem, most már mennem kell, hiszen olyan sok feladat vár még rám. De valami visszatartott. Mintha Jézus azt mondta volna: várj még. Nem éreztem az imádat lendületét, mintha egy száraz sivatagban lettem volna. Teltek a percek, és amikor mindezt elfogadtam, Jézus belépett a szívembe. Nagyon meglepett ez a tapasztalat. Háromnegyed órán át teljesen a felszínen mozgott a szentségimádásom. Mire akart Jézus tanítani? Csak később jöttem rá, hogy az önátadásra. A szentségimádás akkor lesz gyümölcsöző, ha létrehozza bennünk az önátadást. Ha ez nincs meg, akkor az egész csupán egy imaforma. Ha megvan, akkor Jézus kerül a középpontba. Ekkor a szentségimádás a személyes kapcsolat forrásává válik.

Mit mond Jézus az imádkozónak? Milyen prófétai üzenetben lehetne összefoglalni Jézus szavait?

1. Gyermekem, ne gondolkodj azon, hogy mit mondjál, engem nem a szép szavak érdekelnek, hanem a szíved megnyitása. Beszélj velem egészen közvetlenül, indíts fel irántam szeretetet. Mondd el, mi fáj most neked a legjobban? Én **orvosod** vagyok. Emlékezz arra a sok betegre, akit meggyógyítottam. Én a tömegben is észrevettem a könnyező embert és odamentem hozzá. Az én szívem telve van irgalmassággal. Bízzál bennem! Mondd el, ki bántott és mi fáj a legjobban? Elmondhatod az egészen régi fájdalmas emlékeket is. Amikor visszaéltek bizalmaddal, amikor elutasítottak, amikor kevés szeretetet kaptál, amikor úgy érezted, nincs értelme semminek. Együttérzek veled ezekben a nehéz pillanatokban. Számon tartom minden könnycseppedet, minden szomorú sóhajodat. Fogadd be most az én szeretetemet és meglátod, elmúlik szomorúságod! Hiszen ez lesz a mennyország élménye is. Végtelen szeretetem megtapasztalásakor minden rossz emléket elfelejtesz. Együtt fogsz ujjongani a megdicsőült szentekkel. Hidd el, hogy nagyon szeretlek!

2. Szeretnél-e **tanítványom** lenni? Mondd el most nekem, mi az, ami ezt akadályozza? Mondd meg nyíltan, hogy talán önző és hanyag vagy, sok mindenben hűtlen voltál, lusta vagy tisztátalan. Azt is mondd meg nyíltan, hogy miben lehetnék a segítségedre? Ne szégyelld magad! Az én országomban sok olyan ember van, aki hasonló hibákkal küzdött... de mivel alázattal hozzám fordult újra és újra, lassan megszabadult hibáitól. Szeretném, ha jó tanítványom lennél és nemcsak szíved kicsiny részét, hanem az egészet nekem adnád. Mi az, ami akadályozza tanítványságodat? Sikertelenség? Mások meg nem értése? Anyagi szükséglet? Mondj el mindent, hogy segíthessek!

3. Eukarisztikus jelenlétem az **öröm** forrása. Engedd meg, hogy résztvegyek örömeidben is! Meséld el, mi az, ami megvigasztalt, ért-e valami kellemes meglepetés? Kaptál egy levelet, amit nagyon vártál? Ha elmondod örömeidet, megszületik benned a hála. Mert fölismered, hogy mennyire körülveszlek jótéteményeimmel, meglátod, hogy mennyire ott vagyok életed minden eseményénél, és mindent jóra fordítok. Azt is fölismered, hogy az én isteni létem végtelen örömfolyamat. Mivel szentháromsági életem tökéletes szeretet–adás az Atyának, ez azt is jelenti, hogy bennünk végtelen és állandó öröm van. Aki belém vetett hittel él, annak nem kell állandóan az orrát lógatnia, hanem el kell sajátítania a lélek vidám lendületét, hogy minden munkáját örömteli szívvel végezze. Ez nem azt jelenti, hogy állandóan mosolyognia kell, hiszen lehetnek nagyon nehéz és komoly dolgok is az életedben, hanem azt jelenti, hogy belül, a szív mélyén, soha nem szabad semmi miatt sem elkeseredni, reménytelennek lenni, hanem mindent bizalomteli szívvel fogadni. Én vágyakozom arra, hogy te örömben élj. Az én örömömben, a teljes, belsőleg gazdag örömben.

4. Eukarisztikus jelenlétem a **közbenjárás** forrása. Ismerem életedet, sokféle kapcsolataidat. Tudom, hogy kivel szemben milyen érzéseid vannak. Ismerem aggodalmaidat is. Ismerem szorongásaidat, amikor végiggondolod környezeted szenvedéseit, hitetlenségeit, nehézségeit. Mondd el egyszerűen, ki az, akinek leginkább aggaszt a sorsa? Van-e beteg, elkeseredett, hitetlen ember barátaid, rokonaid között? Én magamra veszem gondjaidat. Ne félj, hogy sokat találsz mondani. Mennél több ember sorsát bízod rám, annál inkább kimutatod szereteted gazdagságát. Amikor elmondod fájdalmaidat és közbenjárásodat bűnben élő barátaidért, akkor én különösen megáldalak. Aki bízik irgalmasságomban, azzal meg fogom éreztetni isteni erőmet. Ne szégyellj kérni tőlem! Hiszen mindent, amid van, tőlem kaptál. Én vagyok a végtelen gazdagság!

5. Eukarisztikus jelenlétem az **örökkévalóság** forrása. Bizonyára emlékszel szavaimra: *„Aki engem eszik, az örökké él."* Ahol én vagyok, ott van az örökkévalóság. Amikor imádsz abban a kicsiny kenyérben, akkor belépsz azok közösségébe, akik szüntelenül dicsőítenek engem a mennyei dicsőségben. Azt teszed, amit az angyalok ezrei és a szentek milliói tesznek szüntelenül. Azt

teszed, amit majd egy örökkévalóságon át tenni fogsz, amikor elhagyod a földi életet, és belépsz a szentek közösségébe. A szentségimádás így lesz jövendő életed iskolája. Itt tanulod meg, hogy mit jelent befogadni isteni jelenlétemet, gazdagságomat, szépségemet, szentségemet, végtelen bölcsességemet, erőmet. Ott majd mindezt egyszerre fogod szemlélni és ez kimondhatatlan nagy boldogsággal fog eltölteni téged. Ha akarsz ebből egy-egy órát vagy fél órát már most eltölteni, akkor itt vagyok, várlak, merülj el imádatomban és szemlélésemben!

6. Eukarisztikus jelenlétem a **testvériség** forrása. Akik magukhoz vesznek engem, azoknak átjárom testét-lelkét az én életemmel. Szentlelkem ereje, lendülete lesz bennük. Akikben én lakom, azok az én Atyám gyermekei és egymásnak testvérei. Én ezért a testvériségért meghaltam a kereszten. Nagyon fontos, hogy te is meglásd a másikban az én vonásaimat. Mert ha testvérednek fogadod társadat, akkor felelősséget érzel iránta, akkor fájni fog az ő bűne, akkor mindent megteszel, hogy visszatartsd őt a rossz úttól, akkor felismered, hogy ez élet vagy halál kérdése. A sátán mindent megtesz, hogy szétzúzza a testvériséget és egymással szembeállítsa az embereket. Akik egymással szemben állnak, azokhoz már közel van a gyűlölet, harag, gyilkosság, rablás és mindaz a rossz, ami olyan fájdalmassá teszi az emberek életét. Én azt szeretném, hogy egyházam a testvériség forrása legyen. Így majd nem lesz nehéz az a perc, amikor az utolsó ítéletnél elém állsz és én számon kérem tőled, hogy mit tettél testvéreddel. Ha csak jót tettél, ha engem láttál benne, akkor bevezetlek Atyám országába, hogy örökre boldog lehess. De ha megtagadtad a testvériséget, akkor nagyon fájdalmas lesz majd az a perc neked.

7. Eukarisztikus jelenlétem a **szeretet** és a **küldetés** forrása. Ugye emlékszel, hogy amikor Péterrel találkoztam föltámadásom után, mit kérdeztem tőle: *„Szeretsz-e engem?"* Mikor háromszor megvallotta szeretetét, csak akkor mertem rábízni az egyház kormányzását. Ezt kérdezem tőled is most. Szeretsz-e engem? Ha nem szeretsz eléggé, nem merlek küldeni, mert talán megállsz félúton, másokat is elgyengítesz, botrányt okozol, az engem keresőket eltávolítod. Ezért olyan fontos, hogy tanulj meg egész szívvel szeretni. Ne mondd, hogy gyenge vagy. Tudom én jól, mi lakik a szívedben. Éppen ezért küldtem el neked Szentlelkemet, hogy mindig ott legyen melletted a szeretet forrása. Csak az tud rólam tanúságot tenni, aki nagyon szeret. A vértanúk jobban szerettek engem, mint saját életüket, azért tudtak rólam tanúságot tenni. Higgyél a Szentlélekben! Hidd el, ha hozzá mész szíved szegénységében, akkor Ő megtölt szeretetének hatalmas erejével. Menj hozzá mindennap, ne magadra nézz, hanem az Ő isteni erejére és jóságára! Ő olyan, mint egy igazi jóbarát, aki megérti gyengeségedet... csak a bénaságodat nem érti meg. Amikor ott van melletted és nem törődsz vele, nem kéred, nem fogadod el ajándékait, nem fogadod be szelídségét, hanem engedsz a test szavának és a gonosznak.

Jöjj hozzám, gyermekem, én elfogadlak téged így, ahogy vagy. Elfogadtam Mátét, a vámost, meg Zakeust és Magdolnát... és amikor megtapasztalták jóságomat és irgalmamat, akkor már el is tűnt belőlük a sötétség. Mintha soha nem is éltek volna bűnben. Mert a bűn abból táplálkozik, hogy megfogyatkozik az irántam való bizalom, és akkor a szív bezárul előttem, nem tudja befogadni szeretetemet.

Nagyon sok embert szeretnék megérinteni a te szavaidon keresztül. Ha szeretsz engem mindennap megújuló erővel, akkor ki tudok lépni rajtad keresztül mások felé. Nézz egy kicsit magad köré. Mennyi, mennyi hitetlenség, rossz indulat, harag, gyűlölet, alkoholizmus, abortusz, hazugság... az emberek milliói vergődnek a sátán rabságában. Ez mind nem lenne, ha minden gyermekem vállalná küldetését. Mert mindenkit, aki hozzám jön, elküldöm ahhoz, akinek a közelében él. Belépek a szívébe, hogy rajta keresztül szólhassak a bűnösökhöz és magamhoz vonzzam őket. Csak figyelj rám nagyon, amikor érzed a küldetés erejét. Figyeld, hogy mit akarok mondani rajtad keresztül. És csak azt mondd, semmivel se többet. Meglátod, hogy mennyit fog változni körülötted a világ. Gyermekem, nagy szükségem van rád. Kérlek, mondj igent nekem, hogy rajtad keresztül másokat meglátogathassalak! Mondj igent, hogy szíveden keresztül másokat szerethessek! Mondj igent, hogy szavaidon keresztül mások is megismerjék az igazságot! Egészen közel vagyok hozzád, meghallom legcsendesebb sóhajodat is. Itt vagyok előtted. Azért hívtalak ide, hogy fölajánljam szövetségemet. A szeretet szövetségét. Ha egészen rám bízod sorsodat, jelenedet és jövődet, én egy csodálatos útra vezetlek. Lesznek nehézségek is, de megmutatom neked halatmamat és szeretetem gazdagságát. Itt vagyok melletted és várom válaszodat...

Katona István

(Elhangzott a II. Országos Karizmatikus Kongresszuson.)

Minden kedves olvasónknak a föltámadt Úr Jézus örömét és győzelmét kívánjuk!

ITT VALAMI TÖRTÉNIK

– Beszélgetés Bob Guicharddal –

Amikor Bob Guichard amerikai katolikus evangelizátor testvérünk körünkben tartózkodott, meghívtuk és elbeszélgettünk vele. A beszélgetés végén megkérdeztük, hogy szerinte milyen egy igazán jó közösségi összejövetel, hogy mit tart fontosnak, hogyan folyjon. Röviden a következőket mondta:

Nagyon lényeges az összejövetel elején a **dicsőítés**. Lehetőleg 5-6 dicsőítő énekkel kezdjük, hogy a résztvevők megszabaduljanak mindentől, ami rájuk nehezedik, hogy béke töltse el a szívüket, s miután az élet terheitől megszabadultak, felfelé tudjanak tekinteni. Jézust megilleti a dicsőítés és az imádat. Dicsőítés után jön az az erő, ami megnyitja a szíveket. Szükség van ugyanis valamennyi időre, amíg az élet sűrűjéből, az utcáról jövő ember le tudja tenni mindennapi terheit és össze tudja szedni magát, hogy Istenre tudjon figyelni, és meg tudjon nyílni előtte. Ha az összejövetelt kérő imákkal kezdenénk, akkor nem Jézus lenne gondolataink középpontjában, hanem megint csak a magunk problémái. Viszont a dicsőítő ima hatására megnyílnak az emberi szívek. Ujjongjunk, tapsoljunk.

A dicsőítést 5-6 nyugodt, bensőséges ének kövesse, amikor már nem tapsolunk, hanem **elcsöndesedünk**, hogy belemerüljünk Isten jelenlétébe. Jézushoz megyünk, rá figyelünk, rá tekintünk. Lelkünk egyre nyugodtabb, mélységes békesség tölt el minket. Ilyenkor jöhet Istentől prófétai üzenet. Minden legyen ilyenkor visszafogott, csak egy gyertya égjen, az erős világítást kapcsoljuk ki. Kezdjünk hálát adni Jézusnak ajándékaiért, amelyekkel elhalmoz minket.

Ezután a csendes szakasz után következik a **könyörgés**, például a betegeinkért. Ilyenkor oszthatják meg problémáikat, akik szükségét érzik, és az egész közösség imádkozik értük. Ez a gyógyulások ideje. Addig tartson, amíg úgy érezzük, hogy szükséges. Ne az órát figyeljük, engedjük a Szentlelket működni.

A következő szakasz az **élmények és tapasztalatok cseréje**. Sokszor lehet olyan élményünk, amit jó, ha megosztunk a többiekkel, például, hogy valaki beszélt a szomszédjával, aki ennek hatására elment a templomba vagy, hogy valamilyen módon megtapasztaltuk a Szentlélek vezetését. Itt a helye a rövid, vitaindító előadásoknak vagy a Szentírás megosztásának. Előző alkalommal már ki kell jelölni, hogy ki szóljon, de lehet spontán is, ha pedig vendég jön, akkor először legyen övé a szó.

Nagyon fontos, hogy összejöveteleink ne legyenek unalmasak, hanem elevenek, hogy aki eljön, lelkesedjen fel, érezze meg, hogy itt valami történik. Legyen fontos, hogy Jézus vonzott minket ide, hogy dicsőítsük, imádjuk és magasztaljuk.

Az összejövetelt **énekkel és imával fejezzük be**. Álljunk fel, fogjuk meg egymás kezét, így mondjunk el egy Miatyánkot, Üdvözlégyet és Dicsőséget. Ezután következhet a baráti beszélgetés, esetleg agapé keretében. Egy összejövetel legfeljebb két és fél órát tarthat.

Még azt is hozzátette, hogy ez a forma az amerikai emberek beállítottságának felel meg, lehet, hogy Európában, Magyarországon a dicsőítés például nem olyan harsány, de nem szabad semmit sem erőltetni, csak azt vegyük át, ami közösségeinknek jó.

(Készítették a soproni karizmatikus testvérek.)

Az újkor elején az a dogma alakult ki, hogy a kereszténység ellensége a testnek. Amit azonban itt „a testen" értenek, az a földi önuraságú test, az antik vagy a reneszánsz-test, vagy korunk „teste". A valóságban csak a kereszténység merészelte a testet az Isten-közelség legbensőbb mélyébe belevonni.

~ ~ ~ ~ ~ ~

Mit jelentsen az: „Krisztus teste, vére"? Miért nem Krisztus „igazsága" és „szeretete"? Mert az Úr húsa és vére, mert föltámadt teste, mert megdicsőült embervolta a megváltás! Mert az Eukarisztiában az Ő megdicsőült istenemberi valóságában történő részesedés megy újra meg újra végbe. Mert az Ő testének evése és vérének ivása a „pharmakon athanasias", a halhatatlanság orvosszere, mint a görög egyházatyák mondják – nem valami „szellemi", hanem az emberi halhatatlanságé, az Isten gazdagságába fölvett testi-lelki élet halhatatlanságáé.

(Részletek Romano Guardini: „Az Úr" c. könyvéből – 460-461. old.)

TANÚSÁGTÉTEL

– A kereszt békét adott –

„Úgy tetszett az Atyának, hogy benne lakjék az egész teljesség, s hogy általa békítsen ki magával mindent a földön és a mennyben, minthogy ő a kereszten vérével békességet szerzett." (Kol 1,19-20)

Kereszt: kegyelem és béke forrása.

Ez a légkör veszi körül Taizét, az ott élő testvéreket és a zarándokokat.

Krisztus-közösség: Taizé a közösség kovásza, a ropogós, sült kenyér kovásza. Amikor megérkeznek a fiatalok a föld minden tájáról, még idegenként néznek egymásra, de már ekkor ők alkotják a kenyér alapanyagát. A hét végére megkel, összeáll a kenyér; Jézus feltámadása a lelkekben visszatükröződik, s a sok különféle tag az egyház testévé lesz.

Nyáron sokat szenvedtem, mert hiába imádkoztam, olvastam a Bibliát, a Lélek nem töltött be, nem hagytam, hogy irányítson. Időről-időre megtapasztaltam Isten szépségét, szeretetét, de maradandó nyomot nem hagyott bennem. (Nem rá figyeltem, hanem magamra.)

Taizétől sokat vártam, tudtam, hittem: a Kereszt megoldja problémámat és megvált bűneimtől. Minden este a kereszthez mentem imádkozni, s vártam, hittem Isten eljövetelében. Egyik este már aludni indultunk volna, mikor úgy döntöttünk, ezt az éneket még végig énekeljük, és csak azután megyünk. Istenre bíztam az imádkozást...

Egyszer csak egy háromszög jelent meg a fejemben, amely sötét volt. A következő pillanatban azonban a széle felemelkedett, hatalmas fényesség hatolt át a nyíláson, majd visszahullt. Azt hittem, már nem látom többé és a széle ismét ellibbent, újból megmutatta fényességét, dicsőségét Ő, az Úr. Ekkor jöttem rá, hogy ez a háromszög nem más, mint egy sátor, melyet szél fújdos.

Gondoltam, megpróbálom én is elfújni a ponyvát, hogy ismét láthassam e csodálatos ragyogást. Sikerült... Újból elfújtam... Nagyon tetszett, hogy ilyen könnyen közel kerülhetek az Atyához, ezért még sokszor meglebegtettem a sátor oldalát.

Megtanított arra, hogy az imádság kegyelem, s nem az én akaratomtól függ a Lélek működése. Az én feladatom az őszinte, tiszta feléfordulás, ráhagyatkozás. A többit már ő cselekszi.

Nagyon belemerültem a csodálatba, gyönyörködésbe, és az Úr tovább folytatta munkáját, az értelemből a szívembe vezette át a sátrat, ahol újból megjelent. Betöltötte szívemet, vágyaimat és végül akaratomat is. Testem emelkedni kezdett – Istenhez vágyott.

A kereszt titkokat mondott el: Jézus vérével békességet szerzett, kiengesztelődésre tanított, hogy szentté, feddhetetlenné tegyen bennünket.

Ily várakozással indultam el Münchenbe – az Európai Ifjúsági Találkozóra. Az utazás viszontagságos és kimerítő volt, sokat imádkoztunk, s vártuk megérkezésünket. Az út terhe sajnos ránk telepedett, így a kívánt lelkület csak óhajtott volt, nem valós.

Gondoltam, a kereszt ismét segíteni fog...

Igen, az újrakezdés nagyon fontos, gyöngeségünkben Isten erejére mindig számíthatunk.

Elhatároztuk, hogy kereszthódolatot végzünk péntek este. Az imádság vége felé a kereszthez igyekeztünk, s már a közelében megcsapott bennünket a Lélek ereje és tüze, s a vágy egyre nőtt szívünkben. Már-már azt hittük – Szilveszter lévén – a kereszthódolat elmarad, amikor a testvérek a keresztet a földre helyezték. A kereszt közelébe siettünk, hogy időben odaérjünk, mert persze az utolsó vonatot is el kellett érni, időhöz voltunk kötve.

És az Atya segített, az utolsó percekben eljutottam a kegyelem forrásához, a megváltó, bűneinket megbocsátó drága kereszthez. Imám egyszerű volt és emberi, letettem titkaimat, nehézségeimet Jézus fájára. Az ima alatt nem történt semmi csoda, a csöndből szőtt Lélek vigasztalt.

Miután felkeltünk a kereszttől, végtelen béke, nyugalom költözött szívünkbe, a szív békéje meg tudja változtatni életünket.

Ezt a békét társaink is átélték általunk, s megszűnt minden nehézségünk, gondunk. Jézus örömét befogadtuk, s továbbadtuk a kiengesztelődés útján.

Egész úton hazafelé énekeltünk, s ujjongtunk az Úrban.

Alexandra

ÖRÖMÉRE válik a szenvedés, mert Isten szeretete nem engedi, hogy a szenvedésé legyen az utolsó szó. M_B

TANÚSÁGTÉTEL

– A fagyos szív vallomása –

Olyan családba születtem, ahol nem volt divat az érzelmek kimutatása. Az egymásért érzett aggodalmát minden családtag magába zárta. Úgy tűnt, az érzelem szégyellni való dolog. Gyengeség!

A szentesték karácsonykor protokolláris jellegűek voltak. Megtörtént a gyertyagyújtás, szégyenlős ének, halk imádság, a megholt családtagokért a zárófohász mindig Anyukám sírásába fulladt. Ajándék átadás, illedelmes köszönet. Gondosan elkészített ünnepi vacsora, majd a TV karácsonyi műsora. Ekkor mindenki jólesően elernyedt a karácsonyi beszerzési hajsza után. Befejeződött a szenteste.

Az érzelem ki nem mutatása szívbe zárt fájdalom, mely a meleg, puha szívet egyre keményebbé, egyre magányosabbá teszi, énközpontúvá, gőgössé, merevvé, szeretet nélkülivé nyomorítja. Sok év telt el így. A kemény magabiztosság, az elért eredmények süketté tették fülemet, nehogy a szelíd Jézus hívogató hangja elérjen hozzám, nehogy meghalljam lelkem ajtaján a kopogtatást.

A szelíd és gyöngéd szívű Jézus sok-sok kopogtatása után megrepedt a kemény burok és kitárult a szívem, hogy végre nálam vegyen lakást.

Jézus Szentlelke kétszer érintett meg. Először egy meghirdetett szentségimádás közben történt. Hatvan hitoktató ajkán felcsendült a „Jöjj, Szentlélek Úristen" hívása, amikor úgy éreztem, ki kell tárni kezeimet mélységes hittel és vágyakozással a Vigasztaló felé. Megérintett. Fejemen bizsergés futott át, szemembe könny szökött, boldogság töltött el. Órák múlva is hatása alatt voltam. Éreztem, hogy valami csodálatos dolog történt velem. A Lélek vezetni kezdett, és én engedtem vezetni magam. Kisebb-nagyobb zökkenőkkel, de elindultam az úton. Megismertem a Katolikus Karizmatikus Mozgalom közösségét. Beiratkoztam a Lélek-szemináriumra, és itt érintett meg másodszor a Szentlélek. Kértem a többiekkel együtt a Lélek-keresztségért az imádságot. Átadtam szememet, értelmemet, szívemet teljesen Jézusnak. Ketten imádkoztak fölöttem. Hallottam a prófécit: *„Sok terve van veled Jézusnak." „Szíved minden rugója pattanjon fel!" „Jézus szeretetét add át másoknak!"*

Hallottam a nyelveken való imádkozást! (Soha nem hittem volna, hogy el tudom fogadni, átérezni!) Tanúja voltam az ésszel fel nem fogható, emberi füllel nem érthető, csak az imádkozó szívének mélységéből ég felé törő, lélegzet elállító, szívszaggató, egyre fokozódó dicsőítésnek, hálaadásnak, imádásnak. Megtörtént a csoda! Ennyi boldogságot a fagyos szív nem tudott magába zárni. A megindult forró könnyeim csendesen, szűnni nem akaróan végigfolytak arcomon. Eltűnt a fagy. Hihetetlen békét és nyugalmat éreztem. Nem szégyelltem „gyöngeségemet". Jézus beköltözött hozzám és lakást vett nálam.

Köszönetet mondok lelkivezetőmnek és testvéreimnek, akiknek imájával és segítségével idáig eljutottam.

Testvérek! Mondjunk az Úrnak alleluját. Dicsőség Neked, Jézus!

M.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

° Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség irodát nyitott a Reviczky utca 9. szám alatt a Bíboros úr engedélyével. A konzultatív iroda hétfőtől péntekig 10-től 16 óráig áll az érdeklődők rendelkezésére: a karizmatikus megújulással kapcsolatban, valamint szemináriumok, könyvek és újságrendelések ügyében. Levélcím: Emmausz Iroda, Budapest 1088 Reviczky u. 9. I. em. Telefon: 1183-665

° A Tűzoltó utcai Gyermekklinikán 28 leukémiás kisgyerek mellé keresnek ápolót, játszótársat, időnként látogató fiatalokat. Aki vállalná, bizonyára nagy jót tenne ezekkel a halál felé menő gyermekekkel. Érdeklődni lehet az Irodában.

° A nagysikerű „Az utolsó óra" című könyv végre megjelent. Kapni lehet a Szent Gellért és az Új Ember könyvesboltokban, valamint az Emmausz Irodában.

° Márciusban megjelentetjük Leszkay András: „Moha bácsi meséi" c. könyvét. A rádióban is elhangzott mesék a tiszta emberség, szeretet és megbocsátás erényeit növelik az olvasóban. Elsősorban a gyermekeket érinti, de a felnőttek is haszonnal forgathatják.

° A Hermina u. 19. szám alatt, a missziós nővérek templomában szabad evangelizációs alkalmat nyitottunk, minden pénteken este 7-9-ig, a templom épületében. Bárki jöhet, aki együtt szeretne imádkozni, énekelni és a keresztény testvéri szeretetet megélni.

° Megjelent Vassula Ryden: „Igaz élet Istenben" c. könyve. Már sokan visszajelezték, hogy az Úr üzeneteinek olvasásából vigasztalást és örömöt merítettek. ◆

A KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS NEMZETKÖZI HÍREI

Kolumbia

A katolikus karizmatikus megújulás egyik nagyra becsült latin-amerikai vezetője, Alfonso Uribe Jaramillo püspök az elmúlt nyáron, 79 éves korában meghalt. Az elsők között volt, akik felkarolták és nagy odaadással kísérték a megújulást. Számos papneveldét és vallási közösséget alapított. Sok könyvet írt a Bibliáról, a megújulásról és a gyógyítás karizmájáról.

Ezenkívül segített megszervezni Dél-Amerikában öt lelkigyakorlatot papoknak és másik ötöt püspököknek. Munkájának köszönhetően sok püspök és pap vesz ma részt a karizmatikus megújulásban. Az ICCRS tanácsadójaként is dolgozott.

Uribe Jaramillo püspök kimagasló munkát végzett a belső gyógyulások, a betegek gyógyítása valamint a szegények és a papok szolgálata terén. Nyugodjon a jó és igaz szolgáknak járó békében.

Belgium

Múlt nyáron belga imacsoportok tagjai gyűltek össze Beauraing-ben. Több mint 6000 ember, köztük 600 fiatal és 300 gyermek vett részt az egyhetes konferencián, melynek témája: „Tegyétek, amit mond." Két püspök képviselte a belga püspöki kart az összejövetelen.

A tanításokat két kiváló előadó tartotta. Jean Pliya – aki Beninben él és 7 gyermek édesapja, a Benini Egyetem nyugalmazott rektora, és aki sokban hozzájárult a katolikus karizmatikus megújulás beindulásához Beninben – arról beszélt, hogyan lehet megélni a hitet egy ország mindennapjaiban. *„Két évig imádkoztunk, napi három keresztutat végeztünk. Azt az imát mondtuk, amelyet érsekünk írt és amelyet az egész országban imádkoztak. Végül az Úr győzött. Összehívtunk egy országos konferenciát és most demokrácia van nálunk, amelyet modellként tisztelnek mások.".*

A másik előadó Raniero Cantalamessa atya volt, aki a pápai ház szónoka és korábban teológia tanár volt Milánóban. Főleg Máriának az egyház életében évszázadok során betöltött szerepéről beszélt. Azt elemezve, hogy Jézus hogyan okozhatott annyi fájdalmat Édesanyjának, Cantalamessa atya azt a paradox választ adta: *„Minél jobban szeret minket Jézus, annál igényesebb velünk szemben. És ha nagy elvárásai voltak Édesanyjával szemben, vajon nem azt jelenti-e, hogy mindennél jobban szerette őt?"*

A hét legjelentősebb eseménye az volt, amikor több, mint háromezer ember, öregek és fiatalok, a Szentlélek újbóli kiáradásáért imádkoztak. Ez az összejövetel esőben kezdődött és ragyogó napsütésben fejeződött be. Sokan Isten népe iránt megnyilvánuló szeretetének jelét látták ebben. ♦

ICCRS ALAPSZABÁLY: A SZOLGÁLAT SZABÁLYZATA

Miért lett az ICCRO-ból ICCRS és mit tartalmaz az ICCRS alapszabálya?

A jogi személyiséggel járó egyházi státus megadása az ICCRS számára nem egyik napról a másikra történt. 1993 szeptemberében a Világiak Pápai Tanácsa jóváhagyta az ICCRS alapszabályát. Ez a lépés egyeztetések hosszú folyamatának eredménye volt: először az ICCRS tanács tagjai és tanácsadói, majd különböző egyházjogászok, végül a Pápai Tanács között.

A névváltozásra ICCRO-ról ICCRS-re (azaz „irodáról" „szolgálatra") azért került sor, mert az egyház ezzel az egyházon belüli dinamikus valóságot kívánta elismerni, nem pedig egy irodát, ami inkább egy állandó helyet jelöl. Ebben az esetben a jóváhagyást egy szervezet kapta, amely nemzetközi szinten tesz szolgálatot a karizmatikus megújulásnak. E szervezet tevékenységét körvonalazza és irányítja az alapszabály.

Az ICCRS alapszabály áttekintése

Az alapszabály előszava a katolikus karizmatikus megújulást mutatja be. Az első fejezet (1-7 cikkelyek) az ICCRS természetét írja le. A második fejezet (8-9 cik-

kelyek) felsorolja az ICCRS célkitűzéseit és szolgálatait. Az utolsó fejezet (10-29 cikkelyek) az ICCRS szerkezetét részletezi. Az alapszabály összesen nyolc oldal terjedelmű.

Az ICCRS és a katolikus karizmatikus megújulás

Mivel az alaptörvényt sokan fogják olvasni, akik közül néhányan csak kevés ismerettel rendelkeznek a katolikus karizmatikus megújulásról, ezért az ICCRS alapszabály előszava ismerteti a megújulást és ezen belül az ICCRS funkcióit.

A katolikus karizmatikus megújulás nem egy egyszeri, egységes világmozgalom. Nincs alapítója vagy alapító csoportja, mint sok más mozgalomnak. Nincs tagnévsora. Igen különböző egyéneket, csoportokat és tevékenységeket foglal magában, amelyek a fejlődés különböző stádiumaiban és módjaiban gyakran elég függetlenek egymástól, és eltérő a hangsúlyuk, de ugyanabból az alapvető tapasztalatból táplálkoznak és ugyanaz az általános céljuk.

A különböző csoportokon és magán az egyházon belül az ICCRS legfőbb feladata, hogy *előmozdítsa a karizmatikus megújulást a római katolikus egyházban, világszerte.* Természetesen ezt nem egyedül teszi, hanem más csoportokkal összefogva – nemzeti és egyházmegyei szintű csoportokkal, különféle közösségekkel, szolgálatokkal, stb. –, amelyek a megújulásból fejlődtek ki. Az ICCRS e csoportokhoz fűződő kapcsolatának kulcsa az, hogy: az ICCRS nem saját magáért van, hanem azért, hogy szolgáljon... *A vezetés inkább úgy értelmezhető, hogy szolgálatot nyújt azoknak, akik igénylik, nem pedig irányít.*

Céljainak teljesítése során az ICCRS hasznos szolgálatokat kíván nyújtani a megújulásnak világszerte. Az ICCRS bölcsességet, meglátásokat, tapasztalatokat akar gyűjteni, amelyeket majd világszerte rendelkezésre bocsát. Amikor az ICCRS tanításokat, lelkipásztori tanácsokat ad, irányelveket bocsát ki vagy helyszíni tanfolyamokat szervez, ezt segítséget nyújtó szolgálóként teszi és nem hatóságként. Ennélfogva az ICCRS szolgáló szerepét hangsúlyozza a nemzeti és helyi csoportokhoz fűződő kapcsolatában. Bizonyára van tekintély is a szolgálatban; egy bizonyos erkölcsi tekintély, de az ICCRS nem törekszik tekintélye gyakorlására, csak szolgálatait ajánlja. A szabadságban, amelyet az egyház összes tagja élvez, az ICCRS nem akadályoz meg senkit, hogy kialakítsa saját kapcsolatait a hierarchia bármely szintjével.

A Katolikus Karizmatikus Megújulásban az ICCRS elismer mindenféle csoportot, közösséget és szolgálatot. Mindenkinek szolgálatára van, aki megtapasztalta a Szentlélek keresztségét, aki használni kívánja karizmáit az egyház életében és aki jó kapcsolatban van a helyi püspökkel.

A Katolikus Karizmatikus Megújulás céljai

A megújulásra vonatkozóan az ICCRS tanácsa öt központi célt sorol fel, amelyek a megújulásban világszerte használt eltérő kifejezések ellenére azonosak. Úgy tűnik, a célok magukért beszélnek, és segítenek meghatározni azt a valóságot, amelyben az ICCRS tevékenykedik. A különböző csoportok a célok más és más aspektusaira fektethetnek nagyobb hangsúlyt, de egy átfogó szemléletmód mindegyiket magában foglalja.

1. Érett, folyamatos és személyes megtérés megvalósítása Jézus Krisztussal, Urunkkal és Megváltónkkal.

2. Döntő jelentőségű, személyes befogadókészség kialakítása a Szentlélek jelenléte és ereje iránt.

Ezt a két, gyakran együtt megtapasztalható lelki kegyelmet a világ különböző részein Szentlélek-keresztségnek, a Szentlélek kiáradásának vagy Szentlélekben való megújulásnak nevezik. Gyakran értelmezik a keresztény beavatási kegyelmek személyes elfogadásaként és felhatalmazásaként az egyházban és a világban teljesített személyes keresztény szolgálatra. A Szentlélek-keresztség és a beavatási szertartások közötti kapcsolat hangsúlyos a megújulásban az egész világon.

3. A lelki adományok (karizmák) elfogadásának és használatának bátorítása nem csak a karizmatikus megújulásban, hanem a szélesebb értelemben vett egyházban.

Ezek az ajándékok minden emberben megtalálhatók az egyházon belül és segítenek a szentségben való növekedésben és az egyház küldetésének teljesítésében.

4. A Szentlélek erejével végzett evangelizációs munka segítése, beleértve az egyházon kívüliek evangelizációját, a névleges keresztények újraevangelizációját és a kulturális és társadalmi szervezetek evangelizációját. A megújulás egyik erőssége, hogy a benne résztvevők személyesen tehetnek tanúságot a Szentlélek erejéről életükben, kihangsúlyozva, hogy Jézus az Úr és Megváltó.

5. A megszentelődésben való folyamatos növekedés elősegítése a karizmatikus megújulás súlypontjainak megfelelő integrálása által az egyház életének egészébe.

Az egyház gazdag szentségi és liturgikus életében való részvételt elősegíti a megújulásban való részvétel. Doktrinális kérdésekben a megkülönböztetés képességének különleges kegyelmét kínálja az egyházi tanítóhivatal és az egyház lelkipásztori terveiben való részvétel. Úgy tűnik, az ember egyre teljesebb katolikussá válik a katolikus karizmatikus megújulásban való részvétel során. Leon Joseph Suenens bíboros és Paul J. Cordes püspök segítségével ez a kapcsolat a tanítóhivatallal nagyon gyümölcsöző.

Ken Metz atya
az ICCRS elnöke

(A Newsletter engedélyével közöltük.)

50.-Ft

TARTALOMJEGYZÉK

Az Egyház nagy gondolkodóinak tanításából 2
Dr. Kovács Gábor: Négy tézis a föltámadásról 3
Kosta Veronika: Másképp látom a világot! 6
Buddhistából lett keresztény lelkész – Dr. David Yonggi Cho . . 7
Dr. Marik József: Láttunk három sátrat 9
Kalla Viktória: Megtérésem története 10
Charles Whitehead: Dolgozz keményen, imádkozz sokat és pihenj hetente egy napot 12
Katona István: Szíved megnyílását várja az Úr! 13
Bob Guichard: Itt valami történik 15
Alexandra: A kereszt békét adott 16
M: A fagyos szív vallomása 17
A Katolikus Karizmatikus Megújulás nemzetközi hírei . . . 18
Ken Metz: ICCRS alapszabály: a szolgálat szabályzata . . . 18

Terjesszétek a MARANA THA c. újságot, legyetek segítségére az evangelizációnak, hogy egész Magyarország megújuljon a Szentlélekben!

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
megjelenik kéthavonta
Megrendelhető a szerkesztőség címén:
Budapest, 1053 Ferenciek tere 9.
Telefax: 117-90-26
Felelős kiadó: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Merényi Ágnes
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992